

Lekció: Fil 4,10-20

Txt: Jn 3,16

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Bevezetés

Szeretett Testvéreim!

Advent második vasárnapja van, immáron a második gyertyát gyújtjuk meg a koszorún. Közeledik az ünnep, és ahogyan egyre közeledik a karácsony lassan minden az ajándékozásról fog szólni. Amikor ajándékot válogatunk, megesik, hogy úgy gondoljuk meglepetés értékével tudjuk kifejezni szeretetünket a másik felé. Ilyenkor decemberben bizony könnyen kinyitjuk a pénztárcánkat és hajlandóak vagyunk nagyobb összegeket is a boltokban hagyni. De a karácsony előtt mintha érzékenyebbek lennénk az elesettek felé is. Adventben sok adománygyűjtő akció indul, ami a kevésbé tehetősek, vagy éppen rászorulóknak támogatását célozza meg. Talán van is bennünk egyféle büntudat, hogy ha olyan sokat költöttünk már, akkor annak is adjunk, akinek semmije sincsen.

Mindezzel azonban nem lelkiismeret furdalást szeretnék kelteni, vagy az adományok fontosságát kétségbe vonni, hanem rá szeretnék mutatni arra, hogy karácsonyra készülve talán tudattalanul is, de azt az ajándékozást ismételjük meg kicsiben, a magunk környezetében, amit Isten Krisztusban a világnak adott. Amint hallottuk is alapigénkben: „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta...” Azonban amiről gyakran megfélekedünk az az, hogy karácsonykor melyik ajándék, adomány fontosabb: amit mi adunk egymásnak, vagy amit Isten adott a világnak? Mire készülünk adventben? Egymás megajándékozására, vagy arra, hogy az Úr ajándékát tudjuk elfogadni? Mert az ajándékok gyakran nem elégítenek meg. Jellemző, hogy a két ünnep között sok félresikerült meglepetést visznek vissza az üzletekbe. Így a mai adventi Istentiszteletünkön a Szentlélek arra tanít bennünket, hogy az igazi, Isteni ajándék fogadására készülve elégedett, betelt életünk és ünnepünk legyen.

Kifejtés

A mai igeszakaszunk is kétféle ajándékról, illetve adományról beszél. Pál apostol ugyanis a Filippi levél utolsó fejezetében még egyszer megköszöni a filippibeli gyülekezetnek, hogy anyagilag segítségére voltak és közösséget vállaltak vele. Ugyanis Pál a börtönből, feltehetőleg Rómából ír és ezzel a levéllel köszöni meg az adományt. Ez a levél igazolja, hogy a gyülekezet szolgálója, Epafroditosz eljuttatta az adományt. Úgy is mondhatnánk, hogy egy ókori átvételi elismervény van itt előttünk.

Azonban az apostol hozzáfűzi ehhez az átvételi elismervényhez, hogy „nem a nélkülözés mondatja vele...” ezt a köszönetet. Nem azért nagy a hálája az apostolnak, mert ez az adomány nagy ínség idején érte őt. Pál római fogsága inkább egy szigorú házi őrizetnek tekinthető (Apcsel 28), bár mégis kétséges volt a végkimenetele: vagy szabadon bocsájtják, vagy pedig kivégzik őt (Fil 1,18-26). Pál azért hálás, mert a nagyobb ajándékot, az értünk

testet öltött Isten kegyelmét is meglátta a filippibeli gyülekezet. Mégpedig ebben a felismerésben Pál példáját követik, aki maga is azért tud függetlenedni a körülményeitől, megelégedni szűkölködéssel és bővülködéssel, mert Isten nagy ajándékától, Krisztustól teszi függővé az életét. Így valójában Krisztus az, aki elégedetté és teljessé tudja Pált tenni még a börtönben is.

Krisztustól kapott erő ad elégedettséget

Pál megelégedettsége azonban nem egy sztoikus és semleges elégedettség. Nem azt tanítja Pál, hogy „Nekem minden mindegy!”, „Amit kapok, ami következik, azt fogom szeretni és elfogadni bármi is legyen az.” De nem is a Filippiből kapott ajándéktól függ elégedettsége. Pálnak ugyanis az isteni ajándék a fontos: a neki Jézus Krisztusban van elégedettsége. Azért tud független lenni a körülményektől, mert egyedül Krisztustól, Isten nagyobb ajándékától teszi függővé az életét!

A keresztény élet a folytonos megajándékozottság tudatában telhet el. Minden nap rácsodálkozhatok arra, hogy Isten mennyire szereti ezt a világot, mennyire szeret benne engem, hogy egyszerűen Fiát adja értem. Isten ezzel a biztatással keres bennünket nap mint nap az Ő igéjében is. Az Ő ajándékáról akar bennünket meggyőzni igéjén túl életünk minden örömeiben. Tőle van örök életünk, bűnbocsánatunk, de egyszerre Tőle van fizikai jólétünk, egészségünk is.

Azonban Pál nemcsak az örökéletre gondol, mint Krisztussal járó ajándéokra, vagy pedig a fizikai lét áldásaira, hanem azt mondja, hogy „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” Az, hogy Isten nekünk ajándékozza Krisztust vele együtt egy folyamatos erőforrást is biztosít nekünk. Ez az erő Jézus ereje: ez az erő munkálkodott a csodákban, ez az az erő, ami legyőzte a halált, ez az az erő, ami képes megsemmisíteni a bűnt. Pál szavait így is fordíthatnánk: „Mindenre van erőm – azaz mindenre képes vagyok – az engem folyamatosan megerősítő Krisztusban.” Luther Márton mondta azt, hogy az igazi teológia nem más, mint nyelvtan: „vera theologia est grammatica”. Figyeljünk oda Pálnak erre a mondatára: „Mindenre van erőm az engem folyamatosan megerősítő Krisztusban.”

Krisztusnak itt egy olyan tulajdonságát, jelzőjét olvashatjuk, ami folyamatos melléknévi igenév formájában áll: Krisztus az, aki folyamatosan, állandóan erőt adó! Sajnos a mi keresztény fogalmi készletünkben ez a kifejezés így nem gyökerezett meg. Használjuk azt, hogy Krisztus a megváltó, Krisztus, az Isten Fia, de azt nem szoktuk mondani, hogy Krisztus – az engem folyton megerősítő. Pedig a magyar nyelvünkben van ilyen állandósult folyamatos melléknévi igenévvvel összeforrt kifejezésünk: a „mentő-autó” – azaz: az az autó, ami folyamatosan mentést, életmentést végez. Ne feledkezzünk meg tehát arról, hogy nekünk folyamatosan megerősítő, életmentő Krisztusunk van.

Folyamatosan kapunk tőle erőt. Pál elégedettsége ebben haladja meg sztoikus ideált. A hívő elégedettsége nem a kiszolgáltatottság elfogadása, nem „a nekem minden-mindegy” semlegességen alapszik, hanem erővel van átfűtve: a folyamatos megajándékozottság tudatával. A keresztény megelégedettség erős állapot, mert nem tagadja és szépítgeti a körülményeket, hanem szembenéz velük. A keresztény megelégedettség szabad állapot, mert

nem a környezetétől függ, hanem Istentől. Ez a megelégedettség méltóságteljes, mert magból Istentől származik. Ez az elégedettség nem elszakítani akar a világ dolgaitól, hanem ez teremt köztünk és a teremtet világ között valódi kapcsolatot. Nem a körülményektől függ az életünk, hanem a körülmények felett álló Teremtőtől. Krisztusban az állandó megajándékozottság vár ránk. Hiszen mindenre van erőnk Krisztusban, aki folyamatosan megerősít benneteket.

Erő a gyakorlat

Szeretett Testvéreim! Isten Igéje azonban nemcsak elméletben foglalkozik azzal, hogy mi a nagyobb Isteni ajándék fogadására készülünk, hanem kimutatja annak gyakorlati hasznát is. Hadd emeljek ki közülük három gyakorlati tanítást. Ugyanis Isten ajándéka tökéletes elégedettséget ad, de szükségünk van arra, hogy ez a szép gondolat a valós életben is erővel töltsön el bennünket.

1. Tanulni kell

Az első gyakorlati tudnivaló az, hogy Krisztus folyamatosan megkapható erejét meg kell tanulnunk használni. Először maga Pál is megvallja azt, hogy az elégedettséget folyamatosan tanulnunk kell. Nem magától értetődő az, hogy valaki Krisztusra támaszkodva elégedett legyen minden helyzetben. Az elméletet át kell helyezni a gyakorlatba is. Nem elég azt tudnunk, hogy Krisztusban erőnk van mindenre, hanem erre az erőre a nehéz helyzetekben rá is kell bízunk magunkat. Istenre ráhagyatkozni pedig nem könnyű dolog. Pál is úgy fogalmaz, hogy meg kellett tanulnia azt, hogy elégedett tudjon lenni szűkölködés és bővölködés között egyaránt.

Ide kívánczik a híres Star Wars filmek gondolatvilága, mely szerint a kiválasztott főhősöknek meg kell tanulniuk az erő használatát. Nem magától értetődő az, hogy ha van egy isteni erőforrásom, azt minden élethelyzetben meg tudjam ragadni. A Luke-nak, a filmbeli főhősnek is sokáig kellett tanulnia, míg használni tudta az erőt. Pál is megvallja, hogy meg kellett tanulnia, hogy hogyan lehet elégedett gazdagság és szegénység, jólét és szűkölködés között is egyaránt. Mind a kettőhöz Isten segítsége kellett hozzá.

Így nekünk sem kell kétségbe esnünk, amikor nehézségek érnek, és elillan az elégedettségünk! Hiszen azokban a percekben, élethelyzetekben kezdhet el kibontakozni Isten munkálkodása, amikor a mi saját erőnk, lendületünk már elfogyott. Ez egy határhelyzetet jelent, amikor az én erőtlenségemet Isten ereje pótolja ki. Ezt pedig tanulni kell. Pálnál is ez egy tanulási folyamat volt, ami nem könnyű. De végül Pállal mi is el tudjuk majd mondani azt magunkról, hogy „egészen be vagyok avatva mindenbe... mert mindenre van erőm Krisztusban!”

2. Nem ment meg a nehézségektől

Másodszor: az Úr ajándéka és az azzal járó megelégedettség nem zárja ki a nehézségeket az életből. Az elégedettséget a nyomorúságos, kiszolgáltatott, szűkös helyzetekben is tanulni kell. Igaz ez az anyagiakra, de igaz ez az egészségünkre, saját lelkiállapotunkra, élethelyzetünkre is. Tudjuk, hogy Pál többször is ült börtönbe, üldözték, megkövezték, igazságtalanul bántalmazták az evangélium hirdetéséért. Azonban egy helyen arról is vall,

hogy neki is van valamilyen betegsége, komoly nyomorúsága – ezeken a nyilvánvaló dolgokon felül – amiről csak ő tud. Úgy ír erről a betegségről, mint valami tövisről, mely folyamatosan sanyargatja a testét. Pál beszámol arról, hogy könyörgött azért, hogy múljon el ez a tüske, ahogyan ő írja: „Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor.12:6-10.) Isten szeretete, ajándéka tehát nem zárja ki feltétlenül a nyomorúságot, viszont erőt ad az elhordozásához.

Gondoljunk csak az első századok, vagy éppen korunk üldözött keresztyénjeire. Hiszen van, akinek hite miatt nemcsak jóléte van veszélyben, hanem élete is. Az ilyen üldözött közösségek pedig egytől-egyik megerősödtek a hitben. Nem tántorította meg az első keresztyéneket sem a Római Birodalom üldözése, sem a Közel-Kelet, vagy Dél-Amerika hívőit a szorongattatás. A veszélyek ellenér nem fordultak el Istentől, hanem erőt merítenek Krisztusból.

Így ha te is nyomorúságban vagy, tüske van a testedben, vagy tövis rágja a lelkedet, vagy ha a halál árnyékának völgyében is vezet utad (Zsolt 23), jusson eszedbe, hogy van neked is egy különleges erőforrásod, ajándékod. Elég neked az Ő kegyelme!

3. Jólétben még nagyobb erő kell

Harmadszor: a gazdagság és biztonság „elhordozásához” is erő kell. A bibliában a megelégedettségről szóló hét ige közül hat a pénzről szól. Nem nehéz elfogadnunk azt, hogy a nyomorúságos, anyagilag is kiszolgáltatott helyzetekben igen nehéz elégedetnek lenni. Azonban az ellenkezőjére sohasem gondolunk: nehéz az elégedettség a bővülködésben, a jólétben is! Bizony csak a gazdagság sem tud megelégedést adni az életünkbe. Nagy bajban vagyunk, ha a földi ajándékok elfedik előlünk az Atya mennyei ajándékát. Pál apostol azt mondja, hogy bővelkedni is meg kell tanulni. Mert előfordulhat az is, hogy az elégedettséget tévesen az anyagi javak gyűjtésével és halmozásával tévesztjük össze. És így hiába van meg mindenünk, hiába dúskálunk és mindent megengedhetünk magunknak, attól meg nem lesz elégedettség a szívünkben. Attól még lemaradhatunk a legnagyobb ajándékról, amire valóban szükségünk van.

Bizony a gazdagsághoz, a hatalomhoz, a jóléthez is erő kell. Méghozzá Krisztustól jövő erő és bölcsesség kell ahhoz, hogy elégedettséggel tudjunk vele élni. Meg kell tanulnunk a gazdagságtól is függetlennek maradni! A biblia számos helyen balgának nevezi azt a gazdag embert, aki csak a vagyonában bíz. Eszünkbe juthat a gazdag ifjú története, miszerint egy jómódú fiatalember megkérdezte Jézust, hogy mit kell tegyen ahhoz, hogy bejusson a Mennyei Országába? A törvényeket megtartotta gyerekkorától kezdve, azonban Jézus mégis rámutat egy hiányosságára: hamis megelégedettsége van, mert csak a vagyonában bíz. Hiányzott számára valami: méghozzá az, hogy maga Isten elégítse meg őt a körülményeitől függetlenül. (Mk 10,17-27)

De a vagyon, az anyagiak áldássá tudnak lenni, ha megtanulunk velük helyes bánni. Az adakozás Isten munkálkodásának eszközévé válhat. Ezt értette meg a filippibeli gyülekezet is: adakozott és közösséget vállalt Pállal. Az apostol írja, hogy „a jókedvű adakozót szereti az

ÚR!” (2Kor 9,7) Az anyagiakkal való megelégedéshez valóban jókedv kell! Ki kell nyissuk a szemünket és megtanulnunk értékelni azt, amink van! A kicsi dolgokat is, hogy észrevehessük Isten nagyobb ajándékait is! Adj hálát a javaidért, még a kevésért is! Ha arra nézel, amid nincs elégedetlen leszel; ha arra nézel, amid van hálás és elégedett leszel! Nézz szét otthon, nézz szét a polcon, hogy mennyi mindennel áldott meg téged Isten így is! Keresd azt, hogy mi az az dolog, amit azért kaptál, hogy általa Istent szolgálj! Kezd el használni a javaidat az Ő szolgálatába, hogy ezzel is dicsőítsd Őt!

Befejezés

Szeretett Testvérek! Nem mindegy tehát, hogy melyik ajándék köti le a figyelmünket advent idején. Az emberi ajándékaink, vagy az Úr nagy ajándéka? Hiszen Ő úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülöttjét adta érte. Ez az az ajándék, ami igazán meg tud minket elégténi. Az Istentől jövő elégedettség és erő pedig tanulható. Nap mind nap eszünkbe idézhető: akár nyomorban, akár bőségben. Élünk az Ő erejével, ami szabaddá tesz bennünket! Legyünk hálásak azokért a javaiért, amit eddig kaptunk! Dicsérjük szüntelenül az Urat a legnagyobb ajándékaért, amit Jézus Krisztusban elkészített nekünk: az ingyen kegyelemből nekünk adott bűnbocsánatért és örök életért! Elégedettséggel dicsérjük együtt az Ő nevét, mert „Mindenre van erőnk Krisztusban, aki megerősít minket!” Ámen.

Ráfelelő ének: 462. 1. verse: „Csak vezess Uram végig...”

Imádság

Mindenható Édes Atyánk a Jézus Krisztus által!

Köszönjük, hogy igédben megelégedettségre tanítasz bennünket. Köszönjük, hogy a Te mennyei ajándékod valóban be tudja tölteni minden szükségünket. Köszönjük, hogy ebben az adventben is keresel bennünket, készítesz bennünket, hogy ne elégedjünk meg mással, mint a tőled jövő erővel. Köszönjük, hogy az az erő, ami Jézusban is munkálkodott bennünket is megsegít. Köszönjük, hogy szükségek között, megaláztatásban, Rád tekinthetünk, akinek Betlehemben nem volt másutt helye, csak az istállóban. Köszönjük Urunk, hogy a jólétben is Tőled kérhetünk bölcsességet. Hiszen Krisztus sem tekintetted zsákmánynak Istenségét, hanem erejével a mi váltságunkat vitte végbe. Add, hogy mi is a Te bölcsességed szerint éljünk javainkkal.

Imádkozunk a betegekért! Te légy a gyógyítójuk, az enyhülést hozó Istenük! Rád bízunk a gyászolókat is: Te légy vigasztalójuk és reménységük azoknak, aki elhunyt szeretettükre emlékeznek. Imádkozunk az özvegyekért, az árvákért! Imádkozunk gyülekezetünkért, egyházunkért! Te légy hű pásztorunk! Imádkozunk városunkért, országunkért: adj bölcsességet vezetőinknek! Krisztusért kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

Csendes perc. (60 mp)

Mi Atyánk...

Áldás

Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged!

Világosítsa meg az Úr az Ő orcáját terajta és könyörüljön terajta!

Fordítsa az Úr az Ő orcáját tereád és adjon békességet! Ámen.